

VIRGINIA ANDREWS

LUPENE
VO VETRE

VIRGINIA ANDREWS

LUPENE

VO VETRE

Virginia C. Andrews
Lupene vo vetre

Copyright © 1980 by The Vanda General Partnership

Translation © 1993 by Mária Kočanová

Cover design © 2019 by 3H creative studio

Slovak edition © 2019, 2020 (elektronická verzia) by NOXI, s.r.o.

All rights reserved.

TENTO PRÍBEH JE VYMYSLNÝ. MENÁ, POSTAVY, MIESTA A UDALOSTI
SÚ VÝPLODOM AUTORKINEJ FANTÁZIE ALEBO ICH POUŽILA NÁHO-
DOU. AKÁKOLVEK PODOBNOSŤ SO SKUTOČNÝMI UDALOSŤAMI,
MIESTAMI ALEBO LUĎMI, ŽIVÝMI ČI MŔTVYMI, JE CELKOM NÁ-
HODNÁ.

ISBN 978-80-8111-553-0

*Billovi a Gene,
ktorí sa pamätajú, keď...*

Prvá časť

*Zem sa hlási k životu - miesto chmár je slnko tu,
miesto chladu vonná slasť - cítim ružu z hlíny rásť!*

THOMAS HOOD

Konečne volní!

AKÍ SME LEN BOLI MLADÍ V TEN DEŇ, KEĎ SME UŠLI! AKÉ nadšenie nás malo zachvátiť, že sme sa konečne oslobodili z toho bezútešného, osamelého a ubíjajúceho miesta! Akí sme mali byť nesmierne nadšení, že sa vezieme autobusom, ktorý pomaly hrkoce smerom na juh! Ale ak sme aj cítili radosť, skrývali sme ju. Všetci traja sme sedeli bledí, zamĺknutí a dívali sa von oknom, vystrašení z toho, čo vidíme.

Volnosť! Existuje vôbec krajšie slovo? Nie, hoci studené ruky smrti sa ešte môžu načiahnuť a schmatnúť nás späť, ak tam kdesi hore alebo možno tu dolu v autobuse nie je Boh, ktorý cestuje s nami a chráni nás. Kedysi sme mu predsa verili.

Hodiny ubiehali spolu s míľami. Boli sme čoraz nervóznejší, pretože autobus často zastavoval, aby pribral alebo vysadil cestujúcich. Robil zastávky na oddych, na raňajky, ale aj aby zobral osamelú obrovskú černošku, ktorá stála pri betónovom mílniku na prašnom okraji cesty. Trvalo jej celú večnosť, kým sa vyštverala po schodíkoch a vteperila dnu množstvo balíkov, ktoré mala so sebou. Len čo sa konečne usadila, prešli sme cez hranicu medzi Virgíniou a Severnou Karolínou.

Och, aká úlava byť preč zo štátu, v ktorom nás väznili! Po prvý raz za tie dlhé roky som si vydýchla – trochu.

My traja sme boli v autobuse najmladší. Chris mal sedemnásť a bol neobyčajne pekný, dlhé vlnisté svetlé vlasy sa mu zľahka dotýkali ramien a krútili sa dohora. Jeho modré, tmavo obrúbené oči pripomínali letnú oblohu. Aj povahu mal ako teplý letný deň – tváril sa statočne, hoci naša situácia bola neutešená. Rovný, pekne tvarovaný nos

mu zmohutnel, dozrel a zdalo sa, že Chris bude ako náš otec – muž, ktorý rozochvie srdce každej ženy, keď sa na ňu zahľadí, alebo aj bez toho. Jeho tvár pôsobila tajomne; vyzeral takmer šťastný. Nuž, nebyť Carrie, možno by aj bol šťastný, ale keď videl jej chorobne bledú tvár, zamračil sa a od starosti mu potemneli oči. Začal brnkať na gitare, ktorú mal zavesenú na pleci. „Oh, Susannah,“ spieval tichým, príjemným melancholickým hlasom, ktorý ma dojal. Pozreli sme na seba a premkol nás smútok pri spomienkach, ktoré v nás vyvolala tá melódia. Boli sme ako jeden, on a ja. Nemohla som sa naňho dívať príliš dlho, lebo som sa bála, že sa rozplačem.

V lone mi sedela schúlená mladšia sestra. Nevyzerala na viac ako tri roky, hoci už mala osem, no bola malá, žalostne malá a slabá. V jej veľkých zastretých modrých očiach sa skrývalo viac temných tajomstiev a utrpenia, než by dieťa v tom veku malo poznať. Carriine oči boli staré, zarážajúco staré. Neočakávala nič; ani šťastie, ani lásku, nič – veď všetko, čo bolo v jej živote krásne, stratila. Vo svojej apatii vyzerala, akoby chcela uniknúť zo života. Pohľad na jej osamelosť, strašnú osamelosť po Coryho smrti, ma bolel.

Ja som mala pätnásť. Písal sa rok 1960 a bol november. Chcela som veľmi veľa, potrebovala som veľmi veľa a hrozne som sa bála, že mi už nič v živote nevynahradí, čo som doteraz stratila. Sedela som napätá, pripravená rozkričať sa, ak by sa ešte niečo zlé prihodilo. Bola som ako spínač pripojený k časovanej bombe a cítila som, že skôr či neskôr vybuchnem a zničím všetkých, čo žili vo Foxworth Halle!

Chris si položil ruku na moju, akoby mi čítal myšlienky, a teda vedel, že som práve premýšľala, ako zošlem peklo na tých, ktorí sa nás pokúsili zahubiť. Potichu povedal: „Netráp sa, Cathy. Všetko bude v poriadku. Zvládneme to.“

Ešte stále bol tým večným bláznivým optimistom, nechce veriť, že nech sa deje čokoľvek, skončí sa to dobre! Bože, ako môže tak rozmýšľať, keď je Cory mŕtvy? Toto je ten dobrý koniec?

„Cathy,“ zašepkal, „musíme čo najviac vyťažiť z jediného, čo máme – jeden druhého. Nezostáva nám nič iné, len sa

zmieriť s minulosťou a nemyslieť na ňu. Ak to dokážeme a budeme veriť sebe, svojim schopnostiam, dosiahneme, čo sme si zaumienili. Je to tak, Cathy, naozaj. Musí byť!“

Chcel byť obyčajným usadeným lekárom, ktorý trávi dni v malej ordinácii, obklopený ľudským utrpením. Moje túžby však boli oveľa smelšie – siahali až *do oblakov!* Verila som, že sa mi splnia hviezdne sny, plné romantiky – dostanem sa na scénu a budem *najslávnejšia* primabalerína na svete; nič iné by mi nestačilo! *Ja mame ukážem!*

Doparoma s tebou, mama! Dúfam, že Foxworth Hall zhorí do tla! Dúfam, že v tej labutej posteli už nebudeš mať jedinú pokojnú noc, nikdy viac! Dúfam, že tvoj mladý manžel si nájde milenkú, mladšiu a krajšiu ako ty! Dúfam, že ti pripraví peklo, ktoré si zaslúžiš!

Carrie zašepkala: „Cathy, nie je mi dobre. Môj žalúdok, cítim sa čudne...“ Pochytil ma strach. Tvár mala neprirodzene bledú; jej vlasy, kedysi nápadne pekné, stratili lesk aj pružnosť. Rozprávala slabým šepotom.

„Miláčik, miláčik.“ Pobožkala som ju, aby sa utíšila. „Vydrž. Vezmeme ťa k lekárovi. Onedlho sa dostaneme na Floridu a tam už nikdy nebudeme zamknutí.“

Carrie sa mi schúlila v náručí a ja som sa nešťastne zadívala von oknom na ovisnutý španielsky mach, ktorý označoval, že sme v Južnej Karolíne. Ešte sme mali pred sebou Georgiu. Dost' dlho nám potrvá, kým prídeme do Sarasoty. Carrie sa prudko strhla, zalapala po vzduchu a potom začala prudko vracat'.

Počas poslednej zastávky som si predvídavo napchala do vreciek papierové obrúsky, takže som mala čím Carrie očistiť. Podala som ju Chrisovi, aby som si mohla čupnúť a utrieť zvyšok na dlážke. Chris sa posunul k oknu, snažil sa ho otvoriť a vyhodit' špinavé obrúsky, no ani sa nepohlo, hoci ho tlačil a mykal zo všetkých síl. Carrie sa rozplakala.

„Strč obrúsky medzi sedadlo a bočnú stenu autobusu,“ zašepkal Chris, ale ostražitý vodič nás zrejme pozoroval v spätnom zrkadle, pretože zlostne zakričal: „Vy tam vzadu, decká – odpracte to smradlavé svinstvo niekam inam!“ Niekam inam znamenalo vybrať všetko z bočného vrečka

Chrisovho polaroidu, ktoré som používala ako peňaženku, a napchať doňho páchnuce obrúsky.

„Mrzí ma to,“ fňukala Carrie a nešťastne sa pritískala ku Chrisovi. „Nechcela som to spraviť. Dajú nás teraz do väzenia?“

„Nie, pravdaže nie,“ povedal Chris otcovsky. „O necelé dve hodiny budeme na Floride. Skús to dovedy vydržať. Ak teraz vystúpime, prepadnú nám lístky, čo sme si kúpili, a peňazí navyš nemáme.“

Carrie začala fňukať a triasť sa. Chytila som jej čelo, bolo studené a vlhké, a tvár už nemala bledú, ale bielu! Presne ako Cory predtým, než umrel.

Modlila som sa, aby sa Boh nad nami aspoň raz zlutoval. Nevytrpeli sme si už dosť? Musí to trvať donekonečna? Kým som sama potláčala nutkanie na vracanie, Carrie spustila znova. Nemohla som uveriť, že v nej ešte niečo zostalo. Pritúlila som sa ku Chrisovi, ktorému Carrie celkom ochabla na rukách, vyzerala takmer ako v bezvedomí. „Zdá sa, že upadá do šoku,“ zašepkal Chris a tvár mal skoro takú bledú ako Carrie.

Vtom sa ktorýsi protivný, bezcitný cestujúci začal nahlas sťažovať, takže tí ostatní, súcitnejší, sa rozpačito na nás dívali a nevedeli, ako by nám pomohli. Chrisov pohľad sa stretol s mojím. Bola v ňom nemá otázka – čo budeme robiť?

Zmocňovala sa ma panika. Vtom k nám cez uličku, kolíšuc sa zo strany na stranu, vykročila tá mohutná černoška a povzbudivo sa usmievala. Niesla mi papierové vrecúška, aby som do nich hodila páchnuce obrúsky. Bez slova ma potlapkala po pleci, nežne chytila Carrie za bradu a potom mi podala niekoľko utierok, ktoré vybrala z jedného zo svojich balíkov. „Ďakujem,“ zašepkala som, slabo som sa usmiala a starostlivo som poutierala seba, Carrie aj Chrisa. Vzala utierky, strčila ich do tašky a vystrela sa, akoby nás chcela strážiť.

Prekypujúc vďakou, usmiala som sa na tú veľmi, veľmi tučnú ženu, ktorá zaplnila uličku svojím perfektne oblečeným telom. Zažmurkala a opätovala mi úsmev.

„Cathy,“ ozval sa Chris, vyzeral ešte väčšmi znepokojený ako predtým, „musíme Carrie dostať k lekárovi, a rýchlo!“

„Ale zaplatili sme až do Sarasoty!“

„Viem, lenže je to súrne.“

Naša ochrankyňa sa povzbudivo usmiala, nahla sa a pozrela Carrie do tváre. Položila svoju veľkú čiernu ruku na Carriino studené čelo, potom jej prstami nahmatala pulz. Rukami spravila nejaké pohyby, ktoré ma vylakali, ale Chris povedal: „Asi nemôže rozprávať, Cathy. Takto sa dohovávajú hluchí ľudia.“ Pokrčila som plecami, že jej znakom nerozumiem. Zvraštala čelo, z vrecka na šatách, ktoré mala pod hrubým červeným svetlom, vytiahla obal s rôznofarebným poznámkovým blokom, veľmi rýchlo niečo napísala a podala mi ho.

Volám sa Henrietta Beechová, čítala som, počujem, ale nerozprávam. Malé dievča je veľmi, veľmi choré, potrebuje doktora. Prečítala som si to a zodvihla k nej zrak v nádeji, že sa dozviem viac. „Viete o nejakom dobrom lekárovi?“ spýtala som sa. Horlivo prikývla a bleskovo napísala ďalšiu zelenú poznámku. Vaše šťastie, že som v autobuse a môžem vás zobrať k môjmu doktorovi-synovi, ktorý je najlepší lekár.

„Páni,“ zamrmlal Chris, keď som mu podala lístok, „určite je s nami anjel strážny, ak sa našiel človek, čo nás odvedie k lekárovi.“

„Pozrite, pán vodič,“ rozkričal sa najprotivnejší muž v autobuse. „Odvezte to choré decko do nemocnice! Dofrasa, za svoje poctivé peniaze sa nebudem viezť v smradlavom autobuse!“

Ostatní cestujúci naňho pohoršene pozreli, v spätnom zrkadle som videla, že šoférovi očervenela tvár od zlosti, alebo možno od poníženia. Zachytil môj pohľad a bezmocne na mňa zavolať: „Lutujem, ale mám rodinu, a keď nebudem dodržiavať cestovný poriadok, prídem o prácu a neuživím ženu a päť detí.“ Očami som ho tak úpenlivo prosila, až si začal hundrať. „Prekliate nedele. Týždeň ubehne bez problémov, a už je tu nedeľa, prekliata nedeľa.“

Zdalo sa, že Henrietta Beechová toho mala práve dosť. Zasa chytila ceruzku s notesom, čosi napísala a ukázala mi to.

Dobre, muž na šoférovom sedadle, čo nenávidíš nedele. Ďalej ignoruj malé choré dievča a jej rodičia zažalujú veľké zvieratá, čo vlastnia autobusy, na dva milióny!

Chris to ani nestihol prebehnúť očami, už sa kolísala uličkou a strčila poznámku vodičovi pod nos. Nervózne ju odbil, ale ona mu ju zasa strkala pred oči. Tentoraz sa ju pokúsil prečítať, ale jedným okom pritom sledoval cestu.

„Ach, Bože,“ vzdychol si vodič, ktorého tvár som jasne videla v zrkadle. „Najbližšia nemocnica je dvadsať kilometrov od mojej trasy.“

Fascinovane sme s Chrisom sledovali, ako tá obrovská černoška gestikuluje a niečo naznačuje, a šofér bol zrazu rovnako zmätený ako my predtým. Ešte raz musela čosi napísať, a nech to bolo čokoľvek, o chvíľu ho to prinútilo odbočiť autobusom z diaľnice na vedľajšiu cestu, smerujúcu k mestu Clairmont. Henrietta Beechová zostala pri vodičovi, navidomoči mu dávala inštrukcie, ale našla si čas obzrieť sa k nám a zažiariť na nás nádherným úsmevom, ktorým nás ubezpečovala, že všetko bude v poriadku.

O chvíľu sme už uháňali po tichých širokých uliciach, lemovaných stromami, čo sa pôvabne klenuli nad nami. Domy, na ktoré som sa dívala, boli veľké, prepychové, s verandami a vysokými kopulami. Hoci v horách Virgínie už zopár ráz snežilo, sem zatiaľ jeseň nesiahla svojou mrazivou rukou. Javory, brezy, duby a magnólie mali ešte väčšinu svojho jesenného lístia a sem-tam dokonca kvitli aj kvety.

Vodič sa domnieval, že Henrietta Beechová ho nevedie správne, a pravdu povediac, aj mne to napadlo. Skutočne, v takejto obytnej štvrti sa nemocnice zvyčajne nestavali. Práve keď som sa začala znepokojovať, autobus naraz zabrzdil na nízkom malebnom vršku pred veľkým bielym domom, obklopeným trávnikmi a kvetinovými záhonmi.

„Hej, decká!“ zakričal vodič smerom k nám, „zbalte sa, preplatím vám lístky, alebo ich použijete, kým neprepadnú!“ Potom rýchlo vyšiel z autobusu, otvoril batožinový priestor

a vybral odtiaľ asi štyridsať kufrov, kým sa dostal k našim dvom. Prevesila som si Coryho gitaru a bendžo cez plece a Chris veľmi opatrne a nežne vzal Carrie na ruky.

Henrietta Beechová nás ako tučná kvočka tisla pred sebou pozdĺž dlhého tehlového múra na peknú verandu, kde som váhavo zastala a zahľadela sa na dvojce čiernych dverí. Na pravých malý nápis oznamoval LEN PRE PACIENTOV. Bol to zrejme lekár, ktorý mal ordináciu vo vlastnom dome. Naše kufre zostali v tieni neďaleko betónovej cestičky. Pohľadom som prebehla verandu a zbadala som muža spiaceho v bielom hojdacom kresle. Naša samaritánka pristúpila k nemu so širokým úsmevom a zľahka sa mu dotkla ramena, no keďže ďalej spal, kývla nám, aby sme prišli bližšie a sami sa mu prihovorili. Potom ukázala na dom a naznačila, že musí ísť dnu a pripraviť nám niečo na jedenie.

Radšej keby zostala tu a predstavila nás, vysvetlila mu, prečo sme sa v nedeľu ocitli na jeho prahu. Ako mačky sme sa s Chrisom prikrádali k nemu, a hoci sa ma zmocňoval strach, vnímala som vzduch presýtený vôňou ruží a zdalo sa mi, že som tu už určite voľakedy bola. Nepokladala som sa za hodnú dýchať taký čerstvý, voňavý vzduch. „Je nedeľa, prekliata nedeľa,“ zašepkala som Chrisovi, „a doktorovi sa možno nebude páčiť, že sme prišli.“

„Je lekár,“ povedal Chris, „a teda je zvyknutý, že ho niekto pripraví o voľný čas... ale zobuď ho ty.“

Pomaly som pristúpila k nemu. Bol to veľký muž v svetlosivom obleku s bielym karafiátom v chlopni. Vystreté dlhé nohy mal opreté o zábradlie. Vyzeral celkom elegantne, hoci bol rozvalený a ruky mu viseli cez operadlo kresla. Odpočíval tak uvoľnene, až mi bolo ľúto zobudiť ho a vrátiť späť k povinnostiam.

„Ste doktor Paul Sheffield?“ spýtal sa Chris, ktorý si prečítal tabuľku s doktorovým menom. Carrie v jeho náručí mala zaklonenú hlavu, zavreté oči a dlhé plavé vlasy jej povievali v ľahkom teplom vánku. Doktor sa pomaly preberal. Dlho na nás pozeral, akoby nechcel veriť vlastným očiam. Chápem, že sme vyzerali čudne takí naobliekaní ako cibule. Potriasol hlavou, aby zaostril zrak. Oči mal

krásne hnedé, jemne posiate modrými, zelenými a zlatými fliáčikmi. Tie pozoruhodné oči sa na mňa neprítomné zahľadeli. Vyzeral malátny, trochu pripitý a príliš ospalý, aby si nasadil obvyklú profesionálnu masku, ktorá by mu nedovolila zabodnúť mi oči do tváre, prejsť na prsia, na nohy a potom sa pomaly vracat' hore. Nakoniec ho zhypnotizovala moja tvár, no najmä vlasy. Vedela som, že sú veľmi dlhé, hore amatérsky ostrihané, príliš svetlé a na koncoch rozstrapkané.

„Ste lekár, však?“ nevzdával sa Chris.

„Áno, pravdaže. Som doktor Sheffield,“ povedal konečne a obrátil pozornosť na Chrisa a Carrie. Prekvapivo ľahko a rýchlo zložil nohy zo zábradlia, vstal, prehrabol si prstami šticu čiernych vlasov, potom pristúpil bližšie a pozrel do Carriinej drobnej bledej tváre. Palcom a ukazovákom jej odchýlil zavreté viečka a chvíľu si skúmavo prezeral jej modré oko. „Ako dlho je to dieťa v bezvedomí?“

„Pár minút,“ povedal Chris. Bol takmer doktor, tak veľa študoval, keď sme boli tam hore zamknutí. „Carrie po ceste tri razy vracala, potom dostala triašku a obľial ju studený pot. V autobuse bola pani, ktorá sa volá Henrietta Beechová, tá nás k vám priviedla.“

Doktor prikývol a vysvetlil nám, že pani Henrietta Beechová je jeho gazdiná a kuchárka v jednej osobe. Potom nás dverami len pre pacientov zaviedol do časti domu s dvoma malými ordináciami a kanceláriou, celou cestou sa pritom ospravedlňoval, že nemá poruke sestričku. „Vyzlečte ju,“ prikázal mi. Kým som sa venovala Carrie, Chris zabehol k cestičke po naše kufre.

Na smrť vyľakaní sme sa s Chrisom opreli o stenu a sledovali sme, ako doktor zmeral Carrie tlak, pulz, teplotu a počúval jej hrudník spredu i zozadu. Medzitým sa Carrie prebrala, a tak ju požiadal, aby zakašľala. Hlavou sa mi preháňali neodbytné otázky: Prečo sa toto všetko zlé prihodilo práve nám? Prečo je osud tak vytrvalo proti nám? Sme skazení, ako povedala stará mama? Musí aj Carrie umrieť?

„Carrie,“ povedal milo doktor Sheffield, keď som ju zasa obliekla, „na chvíľku ťa necháme v tejto izbe, aby si si od-

dýchla.“ Prikryl ju tenkou dekou. „Nič sa neboj. Budeme v mojej pracovni na konci chodby. Viem, že ten stôl nie je veľmi mäkký, ale pokús sa zaspáť, kým sa porozprávam s tvojím bratom a so sestrou.“

Pozerala naňho prázdnyimi, doširoka otvorenými očami a bolo jej jedno, či je stôl tvrdý alebo mäkký.

O pár minút sa doktor Sheffield posadil za svoj masívny stôl, oprel sa laktami o dosku a spustil otvorene a trochu ustarostene.

„Vyzeráte rozrušení a znepokojení. Netrápte sa, že ma pripravujete o nedeľnú zábavu a hry, tomu sa veľmi nevenujem. Som vdovec a nedeľa sa pre mňa nelíši od ostatných dní...“

Ach, áno, pri tých slovách som si všimla, že pôsobil unavené, akoby celé hodiny pracoval. Nepokojne som si sadla na mäkkú hnedú koženú pohovku tesne vedľa Chrisa. Slnéčné svetlo, prenikajúce cez okná, nám svietilo priamo do tváre, zatiaľ čo doktor bol v tieni. Šaty som mala vlhké, cítila som sa v nich neprijemne, a vtom som si spomenula, prečo. Rýchlo som vstala, rozopla zips a vyzliekla si špinavú vrchnú sukňu. Robilo mi celkom dobre, keď som zbadala, ako sa doktor od prekvapenia strhol. Vyšiel z izby, keď som vyzliekala Carrie, nemohol teda vedieť, že som pod ňou mala ešte ďalšie šaty. Keď som si opäť sadla ku Chrisovi, mala som na sebe už len jedny modré šaty, voľné a jednoduchého strihu.

„Každú nedeľu nosíte viacero šiat?“ spýtal sa.

„Len vtedy, keď utekám,“ odpovedala som. „Máme iba dva kufre a v tých sa muselo nájsť miesto pre cennosti, ktoré môžeme dať do záložne, ak bude zle.“ Chris do mňa prudko štuchol a pohľadom mi naznačil, že privela prezrádzam. No ja som predsa poznala doktorov, a hlavne vďaka nemu. Tomuto za stolom sme mohli veriť – videla som mu to na očiach. Mohli sme mu povedať čokoľvek, možno aj všetko.

„Taaak,“ zatiahol, „vy traja ste na úteku. A odkiaľ vlastne utekáte? Od rodičov, ktorí vás urazili, lebo vám odopreli nejaké privilégia?“

Och, keby len vedel! „To je dlhé rozprávanie, pán doktor,“ povedal Chris, „a jediné, čo nás v tejto chvíli zaujíma, je Carrie.“

„Áno,“ súhlasil, „máte pravdu. Takže sa porozprávajme o Carrie.“ A pokračoval celkom profesionálne. „Neviem, kto a odkiaľ ste, ani prečo máte pocit, že musíte utekať, ale tá maličká je veľmi, veľmi chorá. Keby nebola nedela, poslal by som ju do nemocnice na odborné vyšetrenia, ktoré nemôžem urobiť tu. Radím vám, aby ste sa okamžite spojili s rodičmi.“

Po tých slovách ma pochytila panika.

„Sme siroty,“ povedal Chris. „Ale nebojte sa, že vám zostaneme dlžní. Máme čím zaplatiť.“

„To je dobre, že máte peniaze,“ povedal doktor. „Budete ich potrebovať.“ Premeral si nás dlhým, skúmovým pohľadom. „Dva týždne v nemocnici by mali stačiť na určenie diagnózy vašej sestry.“ Zatiaľ čo my sme sa spamätávali z hroznej správy, že s Carrie je to až také zlé, doktor robil približný odhad výdavkov. Jeho výsledok nás ohromil. Božemôj! Hotovosť, ktorú sme nakradli, by nestačila ani na *jeden*, nie na dva týždne.

Pozrela som na Chrisa a v jeho očiach som uvidela zdeseenie. Čo si počneme? Tolko sme zaplatiť nemohli.

Doktorovi bola naša situácia jasná. „Ešte stále ste siroty?“ opýtal sa ticho.

„Áno, *stále* sme siroty!“ vyhlásil Chris rozhodne, prísne na mňa pozrel a naznačil, že mám držať jazyk za zubami. „Ak je človek raz sirota, tak ňou aj zostane. A teraz nám povedzte, čo je podľa vášho názoru našej sestry a čo môžete urobiť, aby sa jej ulavilo.“

„Zadržte, mladý muž. Najskôr mi vy odpoviete na pár otázok.“ Hlas mal príjemný, ale dosť dôrazný, aby nám naznačil, že tu je pánom on. „Najskôr chcem vedieť vaše priezvisko.“ „Volám sa Christopher Dollanganger, toto je moja sestra Catherine Leigh Dollangangerová, a Carrie má osem rokov, či tomu veríte alebo nie!“

„Prečo by som neveril?“ spýtal sa doktor pokojne, hoci len pred pár minútami v ordinácii vyzeral šokovaný, keď počul, koľko má rokov.

„Uvedomujeme si, že Carrie je na svoj vek veľmi malá,“ povedal Chris bezmocne.

„Naozaj je malá.“ Keď to povedal, vrhol pohľad najskôr na mňa, potom na brata a nenútene, priateľsky sa oprel o prekřížené ruky. V tom okamihu som bola v strehu. „Tak pozrite, prestaňme sa navzájom podozrievať. Ja som lekár a všetko, s čím sa mi zdôveríte, zostane medzi nami.“

Ak naozaj chcete pomôcť svojej sestre, nemôžete len sedieť a vymýšľať si klamstvá. Musíte mi povedať pravdu, pretože inak márnite môj čas a riskujete Carriin život.“

Ticho sme sedeli, držali sa za ruky a chúlili sa k sebe. Cítala som, že Chris sa trasie celkom ako ja. Zľakli sme sa, strašne sme sa zľakli, že máme povedať celú pravdu – ved kto nám uverí? Už sme sa sklamali v ľuďoch, o ktorých sme si mysleli, že sú čestní, ako sme mu teda mohli veriť? Lenže ten muž za stolom... pripadal mi taký blízky, akoby som ho už kedysi videla. „V poriadku,“ povedal, „ak je to také ťažké, dovoľte mi položiť ešte niekoľko otázok. Povedzte, čo ste všetci traja jedli naposledy.“

Chris si s úľavou vydýchol. „Naposledy sme dnes skoro ráno raňajkovali. Všetci sme mali to isté, obyčajný hotdog, hranolčky s kečupom a čokoládový kokteil. Carrie zjedla len trochu, je dosť prieberčivá, aj keď sa cíti dobre. Dá sa povedať, že ešte nikdy nemala ozajstnú chuť do jedla.“

Doktor sa zamračil a poznamenal si to.

„Všetci ste mali na raňajky to isté, no iba Carrie bolo zle?“

„Áno, iba Carrie.“

„Býva jej často nevoľno?“

„Občas, nie často.“

„Čo je to občas?“

„No...“ povedal Chris pomaly. „Minulý mesiac Carrie vra- cala asi päť ráz, no tento týždeň už tri razy. Veľmi ma to znepokojilo; zdá sa, že záchvaty sú prudšie a prichádzajú častejšie.“

Uf, Chrisova vyhybavá odpoveď ma skutočne rozzúrila! Bude kryť mamu ešte aj teraz, po všetkom, čo spravila? Možno výraz mojej tváre prezradil Chrisa, lebo doktor sa obrátil ku mne, akoby tušil, že odo mňa sa dozvie viac

podrobností. „Pozrite, prišli ste ku mne hľadať pomoc a ja chcem pre vás urobiť, čo je v mojich silách, ale nedávate mi vôbec možnosť, keď mi neposkytnete všetky fakty. Ak má Carrie zažívacie problémy, nemôžem sa pozrieť dnu, čo ich spôsobuje – musí mi to povedať ona alebo vy. Aby som mohol konať, potrebujem informácie – úplné informácie. Už som zistil, že Carrie je podvyživená, zoslabnutá a na svoj vek málo vyvinutá. Vidím, že všetci traja máte rozšírené zreničky, ste bledí, chudí a vyzeráte slabí. Nerozumím ani tomu, prečo sa pozastavujete nad peniazmi, keď máte hodinky, ktoré sa mi vidia dosť drahé, a ktosi s dobrým vkusom vám zakúpil šaty, a veru poriadne za ne zaplatil – hoci nechápem, prečo teda nevybral správnu veľkosť. Sedíte tu so zlatými a diamantovými hodinkami na rukách, máte na sebe drahé šaty, ale obyčajné tenisky, a vešiate mi na nos polopravdy. Tak ja vám teraz poviem zopár *úplných pravd!*“ Hlas mu zaznel silnejšie a ráznejšie. „Mám podozrenie, že vaša malá sestra je mimoriadne chudokrvná a vďaka tomu aj náchylná na množstvo infekčných chorôb. Krvný tlak má nebezpečne nízky. A je tu ešte nejaký záhadný faktor, na ktorý neviem prísť. Preto zajtra pošlem Carrie do nemocnice, či už zavoláte svojim rodičom, alebo nie, veď môžete založiť tie hodinky, aby ste mali na účet za jej život. Nuž, ale... keby ju prijali do nemocnice ešte dnes večer, testy by sa mohli začať hneď skoro ráno.“

„Robte, čo považujete za potrebné,“ povedal Chris odovzdane.

„Počkajte trochu!“ skríkla som, vyskočila na rovné nohy a pribehla k doktorovmu stolu. „Brat vám nepovedal všetko!“ Ponad plece som vrhla na Chrisa tvrdý pohľad, kým on mi zlostne naznačil, aby som neodhalila celú pravdu. S horkosťou som si pomyslela, *upokoj sa, budem kryť tvoju vzácnu matku, ako sa len bude dať!*

Myslím, že Chris pochopil, pretože mu do očí vhrkli slzy. Ach, čo všetko vyviedla tá žena, ako ho ranila, jeho aj nás, a on je ešte stále schopný pre ňu plakať! Z jeho slz ma zabolelo srdce, nelutovala som ju, ale jeho, lebo ju mal tak veľmi

rád, a seba, že som mala tak veľmi rada *jeho*, a nás všetkých za to, čo sme prežili a vytrpeli...

Prikývol, akoby hovoril dobre, daj sa do toho, tak som začala rozprávať. Spočiatku som videla, že doktorovi sa moje rozprávanie zdá neuveriteľné, myslí si, že klamem alebo aspoň preháňam. Ale prečo teda v novinách píšu historiky o tom, čo milujúci a starostliví rodičia dokážu urobiť svojim deťom?

„... A tak po ockovej smrteľnej nehode prišla mama a povedala nám, že máme veľké dlhy a nie je schopná zarobiť dosť peňazí na živobytie pre nás piatich. Začala vypisovať listy svojim rodičom do Virgínie. Spočiatku neodpovedali, no potom jedného dňa prišiel list. Povedala nám, že jej rodičia žijú v peknom, prepychovom dome a sú ohromne bohatí, ale pretože sa vydala za svojho nevlastného strýka, vydedili ju. Oznamenila nám, že prídeme o všetko, čo sme mali. Museli sme aj bicykle nechať v garáži, nedovolila nám ani rozlúčiť sa s priateľmi a ešte v ten istý večer sme sa vybrali na vlak smerom k Blue Ridge Mountains.

Boli sme šťastní, že ideme do pekného, bohatého domu, ale už menej nás tešila vyhliadka na stretnutie so starým otcom, ktorý podľa nej bol krutý. Mama nám povedala, že sa musíme schovať, kým sa jej podarí opäť si získať jeho náklonnosť. Tvrdila, že to bude len na *jednu* noc, najviac dve či tri, a potom budeme môcť zísť dolu a zvítať sa so starým otcom. Trpel na srdcovú chorobu, preto nevládal vyjsť po schodoch, takže tam hore sme mali byť v bezpečí, ak nebudeme veľmi hluční. Stará mama nám dovolila hrať sa v podkroví. Bolo obrovské – a špinavé, plné pavúkov, myší a hmyzu. Tam sme sa hrali a čakali sme, kým si mama späť získa otcovu priazeň a my budeme môcť zísť dolu a užívať si ako bohaté deti. No veľmi skoro sme zistili, že starý otec nikdy neme neodpustí sobáš s jeho nevlastným bratom a my zostaneme iba diablovým semenom. Mali sme tam hore žiť, až kým nezomrie!“

Pokračovala som, hoci ma mrzela nedôvera v doktorových očiach. „A akoby nestačilo, že sme zavretí v jednej izbe a ihrisko máme v podkroví, čoskoro sme prišli na to, že